

komme ud af den Tilstand, som Alle ere enige om ikke er saa god som ønskelig. Forfatteren til et Skrift, der har Overskriften „Hvad saa?“, har fundet Feil hos alle vore Regjeringer og politiske Partier. Han har fundet, at det nuværende ministerielle Parti og de, der støtte det, i Grunden bære sig meget urigtigt ad. Han har raillet over den Styrelse, der har staaet for Styret fra 1854—1864. Han karakteriserer deres Styrelse paa den Maade, at de i Grunden have forvirret hele Verden med deres Politikk. I Frankrig havde man faaet den Opfattelse af Stridsspørgsmaalet, at det var en indre tydfst Strid, som man ikke havde Noget med at gjøre, og i England havde Folkedigtigheden fundet ud af, at der var kun een Mand i Europa, der havde sat sig grundig ind i det slesvigiske Spørgsmaal, og han kom paa en Daareanstalt. Han finder, at det forenede Venstres Feil ere skrevne med saa store Bogstaver, at en Rytter i Jirspring kunde læse dem, kort sagt, at alle Partier havde deres meget store Feil, og man maatte se sig om efter nye. Men hvor disse skulle komme fra, har han ikke rent ud sagt; men da saa godt som alle politiske Fremtoninger ere ramte undtagen den sidste nye, som man har betegnet som Børspolitiken, ligger det nær at antage, at den høitærede Forfatterens Mening har været, at man skulde søge Frelsen der. Om det er det rette Sted at henvende sig, spørger jeg ikke her; det skal jeg ikke indlade mig paa; men jeg tvivler meget om, at de stridende politiske Partier ville befinde sig saare vel ved at faae et Børsministerium istedetfor et Ministerium, der staaer i nærmere Forbindelse med Rigsdagen. Tilfredsheden med Tilstande og Personer hvor saa saare meget paa Stemningen. Hvem af os, der var her for nogle Aar siden, erindrer ikke, hvilken Misstemning der var fra dette Things Side imod den forrige Kultusminister, hvorledes man ligefrem udtalte Indignation over at se ham paa den Plads, hvorledes det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) forkyndte her, at det Sidste han hørte, inden han reiste fra Sjælland, var: Giv ikke efter, idetmindste ikke saalænge den Mand sidder paa Kultusministerens Taburet, og hvorledes det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) udtalte Indeligst herfra: Vi have ikke bedet den ærede Minister om at komme, han kan gaa igjen; men da han saa gif, saa græd man vel ikke over det, men var bedrøvet over det her i Thinget og fandt, at han var den Mand, man bedst kunde forhandle med. Saaledes kunne Stemninger være, og man kan ikke undre sig over, at der i Diebliffet ikke

kan lægges saa megen Vægt paa Stemningerne hos de Bedkommende, som disse selv kunne ønske. Nu har det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) jo idag givet en meget udførlig Fremstilling af, hvad han tror er Aarsag til, at vi ere komne ind i de Stridigheder, hvori vi befinde os; men jeg tror, der er andre Momenter, som have været væsentlig medvirkende dertil. Der var en Tid, da den Lære blev udbredt over hele Landet af de politiske Ledere fra Venstres Side, og den falder omtrent sammen med den Tid, da Striden reistes, at det ikke saa meget kom an paa at vælge de dygtigste og mest fremragende Mænd af dem, der tilbød sig til Valg, men hovedsagelig at vælge Mænd, der vare Venstres Sag tro og hengivne, thi Førerne kunde lede. Den Lære har gjort sin Virkning og øvet sin Indflydelse paa dette Things Sammensætning. De, der ikke vilde bøie sig for de daværende Lederes Anskuelser, maatte fjernes eller holdes ude af Thinget, og selv det ærede Medlem, der nu er valgt i Middelfart (Monrad), maatte føle Virkningerne af denne Lære. Det turde dog nok være, at det bidrog til, at saa Mange vendte sig mod Folkethingets Flertal, som der gjorde, og at ogsaa det ærede Medlem, som nu er valgt i Middelfart, vendte sig mod Folkethingets Flertal med en Styrke, som kun Saa have gjort, og det ærede Medlem, der nu sidder paa Formandspladsen (Høgsbro), behøvede virkelig ikke at søge efter eller tale om Inkonsekvens i det ærede Medlem fra Middelfarts Holdning, thi jeg ser ikke, at der er nogen Inkonsekvens. Jeg troer, at dersom Folkethinget gif samme Bei nu som dengang, vilde han stille sig paa samme Maade nu som dengang. Dengang tog han ikke i Betænkning at anbefale at anvende Grundlovens § 19 ligeoverfor Folkethingets Fremstormen, at anbefale, at naar Folkethinget eller Rigsdagen ikke i den Tid vilde gjøre Finantsloven færdig, saa var det Regjeringens Ret at slutte Rigsdagen, og naar Regjeringen saa traf ekstraordinære Foranstaltninger, saa var det Rigsdagens Ansvar, altsaa Rigsdagen havde Ansvaret, fordi den ikke gjorde Finantsloven færdig i den forfatningsmæssige Tid. Det var ikke, antager jeg, et blot og bart Stemningsudbrud, naar dette høitærede Medlem dengang gav saadanne Raad, jeg antager, at han vilde gjøre det Samme endnu, hvis Folkethinget gif samme Bei som dengang. Men der har Udskilligt ændret og forandret sig siden den Tid. Det samme Medlem, som dengang udtalte og forkyndte den Lære, at det ikke kom an paa at vælge de bedste og dygtigste Mænd, han har nu i den senere Tid brugt den